

ION UNTARU

DOMNUL LISZT

Poezii – Ediție revăzută și adăugită

-

SEMĂNĂTORUL
Editura – online
Iulie 2009

DOMNUL LISZT

Non-prefată

Autentica dovadă a talentului lipsit de conștiința de sine e conținută în concentratele rânduri-versuri ce pot răpi fulgerul adevăratei poezii:

De la fereastra mea
văd sufletele
tuturor oamenilor

Locuiesc
într-o lacrimă
suspendată

Străbătând textele, ca o săgeată a evaluării estetice fiecare iubitor de frumos poate pătrunde într-un spațiu al gândirii poetice, inefabile. Fundamentală caracteristică Feste rebuxivitatea alegorizată:

Cioplitorule aruncă-ți dalta
Adevărul pe care îl cauți
nu se află în mine

Asemeni unui sculptor de imagini verbale, autorul apasă pe cea mai de jos pedală de orgă:

Eu sunt EROAREA!

Nu este nimic nefiresc.

Cuvântul însuși e un sculptor și armonia formelor sculpturale au creat orga, o pădure de sunete. Cuvântul este însă și un drumeț. El este o „Laudă fântânii”. Este fântânarul ce-l apropie de punctul arhetipal autohton:

Oprește-te drumeț obosit
preț de o clipă
reculege-te în fața fântânii
recunoscător nu că ți-a potolit setea
și mulțumește-i că în ea se vede cerul

Ca într-o alergare frumos pământeană poetul este stăpânit de o inefabilă ascensiune-păgubire recuperată:

Ne-au zburat din suflele cocorii...

Superbă viziune a desprinderii de splendorile vremelnice și revenirii:

cu o nouă generație de cocori
mai tineri și mai triști

Mai puțin reușite sunt stihurile care nu mai ating cupola poeziei, de maniera pseudo-modernistă:

Grădină de format dreptunghiular...

Poetul încearcă și – culmea! - se realizează și în severul corset al sonetului. Cunosându-l din vremea strădaniilor, nu mi-am putut închipui că va depăși deliberata clasicitate. Sonetul „Osiile lumii”, având ca motiv poetic rotirea lumii („fortuna labilis”) se împlinește exemplar:

Bate roata morii osia cu valț...

Poetul nu versifică, deci nu își înfige pintenii în pântecul Poeziei, ci gândește poetic, reluând un motiv biblic:

Oh, deșertăciune care-mi dai de furcă
Osiile lumii parcă se bifurcă

Prin pronunțata ei reflexivitate, creația pe care ne-o oferă unei lecturi elevate Ion Untaru, se înscrie în cuprinsul rafinat al poeziei gnomiche.

Prof. univ. Valeriu Filimon

I. PLIMBARE CU TRĂSURA

Dansatoarea

Ieșită din apă
tânăra femeie dansa
sub clarul de lună
după un ritual și o muzică
știute numai de ea

Argintul stropilor
îi făcea corpul strălucitor

Nisipul, iarba, copacii
și chiar valurile mării
cântau odată cu ea

Numai vântul o acoperea cu frunze
ca niște solzi scânteietori

Înainte de ivirea zorilor
o sirenă se îndepărta de țărm

Cocorii

Ne-au zburat din suflete cocorii
spre aceleași țărmuri neștiute
și de unde nu se mai întorc

Toamna vieții pare nesfârșită

Ne-au zburat din suflete cocorii
de parcă am plăti un bir
mereu un altu-n fiecare an
cu o nouă generație de cocori
mai tineri și mai triști

Nobila ferigă

Păstrez în carne dulci alegorii
Ce le-au lăsat în trecere strămoșii
Și le trezesc în zori cântând cocoșii
Fetiș pe „o” când îmi aleg ori „i”

Și-atunci mă simt o clasică verigă
Căci – fără mine – lanțul s-ar fi rupt
Și urc venind spre voi de dedesubt
Autohtonă, nobilă ferigă

Iubirea de semeni

Ori de câte ori
asista la o nedreptate
în sufletul lui se deschidea
o rană de iubire

Și tot așa
până a luat
chipul suferinței

De atunci,
roua dimineților
se primenește
cu lacrimile sufletului său

Lectia vitei de vie

Privește frunzele,
spune bătrânul
miile, zecile de mii de frunze
oprind din sudoarea rădăcinilor
pe timp de ploaie
dar mai ales în secetă
numai atâta sevă
cât să poată fi hrănite
toate asemeni
de la cea dintâi
până la cea din urmă

Vai nouă, oameni,
câte mai avem de învățat...

Insula de porțelan

Spuma valurilor
mângâia insula de porțelan
ca un cântec de iubire

Privirile muritorilor
ațintite dintotdeauna
spre țărmurile insulei de porțelan
la care nu ajunsese nimeni

Cei care reușeau
să se înfrângă pe sine
și să treacă dincolo de linia orizontului
pentru a o privi din apropiere

erau condamnați
să o viseze
în fiecare noapte

Domnul Liszt

A venit aseară cu-o trăsură
L-a adus un înger mai de sus
Nu voia să vină dar, supus
A bătut tot drumul o măsură

Și trăsura lui era de ceară
Dar venind jandarmii cu toptanul
Și mandate pământeste să-i ceară
Acte și să-i vadă geamantanul,

A trecut ca duhul prin pereți
Nu-l simțiți în suflet cum adie?
De aceea nici n-o să-l vedeți:
Domnul Liszt e numai armonie!

Miezul nopții

Temerile ies din ascunzișuri
Dorm bărbații în orașul mort

S-au spânzurat catargele în port
Ca niște spade pline de tăișuri

Un țipăt scurt de buhă plânge
Spintecând văzduhurile-n două
Prin hornuri coșcovite luna nouă
Toarnă raze cu miros de sânge

Bacoviană

Privește iubito cum plouă
În munți, printre brazi, pe poteci
Cu boabe și struguri de rouă
Iar mâinile noastre sunt reci

De-o mie de ani plouă-ntruna
Și mărilor nu s-au umplut
Iar viforul curge ca runa
Prin suflete de împrumut

Și gem cimitire de apă
Iar ploaia ne-nchide prin case
Să nu vedem noaptea cum sapă

Pământul din care ies oase

Privește iubito cum plouă
Ca-n moarte cu somnul de veci
Să nu ne mai plângem, că nouă
De ploaie, ni-s mâinile reci!

Manierism

Închideți ochii. Viziera
Peste cea de-a doua oglindire
Spânzură de ceruri liziera
Noaptea ies fantome din clondire

Taie cariu-n grindă. Și rugina
Pătrunzând armurile de tot
Ne inundă plasma ferugina
Și e din nou la modă Elliot

Prind statuile să dea din mâini
Le cuprinde izul de revoltă
Preschimbarea grâului în pâini
A ajuns la ultima recoltă

Și bolnavă lumea de petreceri
Drumul până la potou e lung
Dacă vine vremea și nu seceri
Diavolii în coastă te împung

Drumuri înăuntru și-n afară
N-are vara de zăduf răcoare
În ghiocul palmei solitară
Când mai moare câte-o vrăjitoare

Porțile-s închise. Filiera
Față-n față oștile vizire
Spânzură de ceruri liziera
Noaptea ies fantome din clondire

Automatisme

Mă scol la cinci, pontez la șase
Reflexele le am în oase
Acestea mici care-mi rămase

Și nu mă-abat: programul fix
Înlocuie ideea fixă
Că-n viață vezi că nu e chip să
Restitui ce primești în chics

Zâmbesc la ore regulate
Dinții mă dor după program
Iar de la trei la cinci juma'te
Mă vezi la coadă la salam

Și nici la telefon nu-i greu
O conversație în doi:
Când vorbești tu, vorbesc și eu
Și-apoi închidem amândoi

Iar dac-aprind televizorul
L'nchid să fac economie
Ce-nghit eu cu parcimonie
Și nu suport, e să trag storul

Și vine cina cu opaiț
Iar dacă n-am, cu lumânare
Când merg din hobby la culcare
Și ce visez îi dau cu baiț

Eu trăiesc, tu trăiești

Ascundeți-vă o dată în pădure
unde nu vă vede nimeni
într-un codru umbros
sau măcar într-un parc
ori fie numai în spatele
unui singur copac

La urma urmei
poate să fie și din plastic
și spuneți în gând:
„Eu trăiesc!”
„Eu trăiesc!”

Spuneți același lucru în șoaptă
apoi cu voce tare
și în cele din urmă, urlați:
„EU TRĂIESC!”
„EU TRĂIESC!”

De zece ori, de o sută de ori
Întoarceți-vă apoi acasă
nu înainte de a rosti
pentru ultima dată:

„eu trăiesc???”

Rond nocturn

Oameni buni, dormiți în pace
Miezul nopții curge în tăcere
În somnul vostru de sub carapace,
Turnați vin și-amestecați cu miere

Orologiul, liniștea din turn
Aripa-și întinde peste urbe
Însoțește rondul meu nocturn
Duhuri rele nu vin s-o conturbe

Oameni buni dormiți în pace
Conștiința nu vă fie trează
Adormiți-ocu momeli sagace
Evul mediu încă mai durează

Ați murit în somn pe jumătate
Cu cealaltă ați rămas datori
Prețul pentru liniște-n cetate:
Noaptea dorm păpușile pe sfori

Dormiți în pace oameni buni
Somnul vă e singura avere
Numai înțelepții sunt nebuni
Că niciodată n-au gustat din miere!

Plimbare cu trăsura

Te-aș invita iubito-n trăsură pe la șase
Să facem o plimbare cu storurile trase
Când soarele apune în suflete solemn
Trăsura e din cronici și caii sunt din lemn
Avem zăpăc, plimbarea-i permisă doar pe seară
Dar vezi că vizitiu-i ca la muzeu: din ceară
Și se ferește strașnic să calce pe termite
Căci datoria lui atât e: să imite
Cum și noi suntem două plăpânde imitații
De care n-au să știe vreodată invitații;
Să-ți iei bilet de voie căci părăsindu-ți locul,
Figura de ansamblu n-o afectează jocul
Să-mi spui ce ai de spus discret și pe șoptite
Cum picură tăcerea în seri din stalactite
Și dac-o să ne iasă în cale vreun casap
Aș vrea să fii atentă și semn să-ți fac din cap
Că inima nu are de ce să ne palpitate:
Noi suntem manechine cu arcuri ruginite

Osiile lumii

Bate roata morii osia cu valț
Macină clepsidra curgerea de vreme
Își aleg berarii orzul pentru malț
Merii niciodată nu-nfloresc devreme

Nu mai vine nimeni noaptea să mă cheme
Unde e iubire luciul tău de smalț?
S-au pierdut pe mare dragile-mi trireme
Ce mică e lumea, dacă mă înalț!

Apele nisipul au depus pe grind
Urmele de pași șterse din memorii
Flăcările-albastre nu se mai aprind
Dacă încetează cântecul viorii
Oh, deșertăciune care-mi dai de furcă:
Osiile lumii parcă se bifurcă!

Fereastra

Rugurile ard la orizont
Căldura lor ne copleșește lent
Peștii emigrează în amont
Ca un capriciu somnolent

Flăcările lor ne trec prin carne
Și ne mângâie o dogoare rece
Când ne-adunăm sfioși și iar ne
Împerechem dacă sorocul trece

Muribunzii stau la colț de stradă
Învârtind mecanic o flașnetă
Că-ntreg orașul pare o șaradă
Din care-a dispărut o siluetă

Păsările s-au oprit din zbor
Încremenind cu aripile-ntinse
Și fragede ca după un omor
De adevăruri neînvînse

Toate ceasurile s-au oprit și nici
Luciul străzilor plouat nu s-a mai șters
Oamenii-s din ce în ce mai mici
Ca văzuți printr-un ochean întors

La noi nu s-a-ntâmpat nimic de mult
Deși dorim ca totuși să se-ntâmpie
Pentru lucizi păstrăm același cult
Când își duc pistoalele la tample

Rugurile au intrat în carnea noastră
Rogu-te să nu te temi iubit
Că de-un veac am devenit fereastră
Pe care locatarii n-au primit-o

Condorul

Fericit condorul
pentru care piscurile munților
nu sunt niciodată prea înalte

Condorul
invidiat de toate viețuitoarele pământului
și care pe noi, oamenii
ne vede din ce în ce mai mici

Condorul
care nu moare
decât fulgerat de vânător

De vânătorul
care nu poate ajunge la el

Dor de vacanță

Câte doruri de vacanță
Îmi cutreieră prin fibre
Că mă scad din echilibre
Vag, în fiecare stanță

Și când nu mai pot să mi le
Cenzurez și le reprim,
Ploi subtile mă deprim
Multe nopți întregi și zile

O vacanță plânsă-ntruna
Cum tânjești dup-o iubire
Ce-a trecut în amintire
Și se pierde-ncet ca runa

Când vă văd cu sacu-n spate
Și cu bronzul pe obraz
Moare-n mine de necaz,
Un dușman, de sănătate

Matrimoniale

Ne vin gineri tineri vineri

Până marți, numai abțineri
Că miresele-ntârzie
Nu mai știu în care zi e
Programat la primărie
Dreptul al căsătorie
Când se trag la zaruri sorți
Și te legi în târg să porți
De la vii până la morți
Un inel și două torți
Slăbiciunile agnoste
Habar n-ai ce-au să te coste:
O belea și-o pacoste,
Pentr-un pic de dragoste

Coșmar

Porțile cetății sparte de tenebre
Și regrete vag nopțile-și fac rondul
Până când răsare astrul zilei, blondul
Să le săgeteze lipsa de vertebre

Mor itinerarii din imperii umbre
Răsărite albe semne la răscruce
Nu mai știu pe unde gânduri s-o apuce
De hățișuri negre și cortegii sumbre

Dincolo de geamuri ascuns câte-un om e
Încolțit de teama morții lor, un vaier
Prin șira spinării trece și prin aer
Iar prin clar-obscur dănuie fantome

Pânza de păianjen

Ne sfărâmă viața bolovani
Și ne trec prin față iar, strigoi
E bolnavă toamna de castani
Și pădurea de atâtea ploi

A murit și dragostea din lucruri
Pentru care suntem vinovați;
Dacă-n geam cu degetele bați,
Din insectare evadează fluturi

Cu stânca pe umeri

Necunoscutul care-mi bate noaptea la ușă
îmi amintește de o datorie
față de cei de jos, față de cei de sus

pe care nu mi-au plătit-o părinții și mie

Porți, îmi spune, o stâncă pe umeri
lui Sisif tot îi mai cădea uneori
vrei sau nu vrei, condamnat să o cari
de când te naști și până mori

Grea cum e plumbul te-apasă întruna
aluneci și cazi, te soli și pornești
zadarnic ceri ajutor de la alții:
cât o ții în spinare, atâta trăiești

Și-acum te strivește, de-abia mai respiri
speranțele toate de ea-ți sunt legate
de unde-și iau zborul păsări și fluturi
spre marele cosmos în alte regate

Asta îmi spune el și, dispare
necunoscutul în fiecare noapte
și de atunci aud întruna
ca o obsesie, aceleași șoapte

Înlănțuire

Ce-am primit ca daruri, am pierdut ca dare
Pierdere la care nimeni nu e lipsă
Cercul meu a devenit elipsă
Numai din greșeli elementare

Câte bune poate, cine mai socoate
Neștiută parte cade la soroc
În balanța lumii stă un echivoc
Cine să-l dezlege dacă nu se poate?

Rebus

Grădină de format dreptunghiular
lungă de atâtea mile
lată numai pe jumătate
ocupată de soldați cu mustăți
care zâmbesc,
înconjurată de soldați fără mustăți
și care nu zâmbesc deloc

Să se afle perimetrul
în raport cu bisectoarea viitorului
știind că vântul
bate din ce în ce mai tare

Calul cu potcoave roșii

Fugea calul cu muscalul
Că-ncepuse-n lume balul:
Necheza ca o ispită
Jinduind a Făt-frumos
Da-ți trăgea câte-o copită,
Nu te mai sculai de jos

Azi aici și mâine-n pustă
Și-a ajuns ca o lăcustă
Drumul lui pornit din stepa
Unde călărea Mazepa:
Călca greu și lăsa semne
Să le recunoști pesemne
Numai d-alea în cinci colțuri
De ți le bătea în bolțuri
Un colhoznic cu ciocanul
Ca să vină și la anul
(Tot el, lovi-l-ar talanul!)
Ciocanul și secea
Secera și se cerea
Tot ce are fiecare
Pentru călărețu-ăl mare
Iar de restul duceai lipsă
Că altminteri nu e chip să
Construiești o eră nouă
Foame nouă, foame vouă
Împărțiți-o pe din două!

Dar i-a sunat și lui ceasul
Parastasul, bun rămasul
Cal frumos de porțelan
Care cade din tavan
Când își află și el nașul
Și se sparge năvăvașul
De-l adună cu fârașul
Femeia cu mătura
Bocceaua cu pătura
Care strigă-n gura mare:
Cioburi roșii de vânzare,
Cioburi roșii de vânzare...

II. TÂNGUIREA PRIVIHEGETORII

Cotidian

oamenii coborau
dis-de-dimineată în oraș
ca într-o arenă de temut

și se întorceau seara
cu ochii plânși

Recompensă

Mi-ați tăiat aripile
o dată
și încă o dată
și apoi iarăși

Acum nu vă mai osteniți:
ele mi-au crescut în interior

Cântec

De la fereastra mea
văd sufletele
tuturor oamenilor

Locuiesc
într-o lacrimă
suspendată

Curgere

Pârâul
copil naiv
alergând către moarte

Vise defuncte

Plantați păduri
pentru lemn de vioară
și pentru coșciuge

Inspirație

Liniște
dor de scris
clipă divină!

Zbatere în gol

Încercând să fugă
din calea destinului,
omul aleargă

în întâmpinarea lui

Alcătuire

Jumătate de lacrimă – trecutul
cealaltă jumătate - viitorul
Lacrima întreagă – cerul

Măști

O mască plânge, o mască râde
Carnavalul vieții veșnic e-n toi
Femei frumoase, ființe hâde
Drojdia lumii dospește în noi

Dilemă

De unde să știu
că ceea ce nu știu
mă leagă
de restul universului?

Să nu râdeți

Toată noaptea visa
cai verzi pe pereți
Dimineața se trezea devreme
pentru a șterge urmele copitelor

Pământ

Planetă albastră -
lacrimă a cerului!

Cercul magic

Desenați un cerc în jurul meu
și toată viața voi încerca
să evadez

Cenușa bucuriei

Oh, bucurie
câtă dezamăgire
lași tu în urmă!

Nostalgie

În decembrie mi-e dor
de ninsorile copilăriei
Schiori albaștri
îmi trec prin pupile

Viciu ascuns

Vorbim repede
și ne înțelegm
din ce în ce mai puțin

Lumea se schimbă
pe bancnote din ce în ce mai mici

Statuie vorbind

Cioplitorule aruncă-ți dalta
Adevărul pe cre îl cauți
nu se află în mine;

Eu sunt EROAREA!

Adaptare

În timpul nopții
starea de vegetație
este o condiție
a supraviețuirii

Laudă fântâni

Oprește-te drumeț obosit
preț de o clipă
reculege-te în fața fântânii
recunoscător nu că ți-a potolit setea
mulțumește-i că în ea se vede cerul

Drum închis

Noapte
prea multe vicii
Mi-e frig
închideți cerul

Destin

Toată viața
cu un sac de pietre în spate;
La defectele cunoscute ale omului -
o singură circumstanță atenuantă:
setea lui de nemurire

Destinul orbise
înaintea oamenilor
A ști că nu știi

Pădure de sacrificiu

În fiecare copac doborât
moare o pădure

În mănușa de un alb imaculat
mâna lui era plină de sânge

Omule, roi de galaxii neexplorate!

Evadare

În fiecare dimineață
evadez din mine
ca dintr-o cetate învinsă
Părăsesc refugiul cu teama
că nu mă voi mai întoarce poate, niciodată
Ceea ce se va întâmpla totuși
cândva

Revoluție

Înlăturați dirijorul
și luați-i toate medaliile
care ni se cuvin nouă
Foarte bine
Acum am rămas numai noi
și suntem toți afoni

Tânguirea privighetorii

Mi s-a dat zborul
dar nu mă pot desprinde de pământ

Mi s-a dat cântecul
dar nu pot vindeca oamenii

Cumpăna

După ce trecuse râul înot
apele se înegriseră
Când a ajuns la celălalt mal
își pierduse greutatea

Alergătorul

Coborâți degrabă în stradă
fără flori, fără discursuri
vestea pe care o aduce,
mai importantă decât viața sa:
ecoul pașilor lui
dărâmă zidurile care ne înconjoară

Coborâți să-l vedeți murind
sub ochii voștri

Vindecare prin intoxicare

Fiecare întrebare
la care nu găsesc răspuns
o agăț de plafon

un an, doi, trei
până când nu am mai putut
părăsi camera

Himeră

Dimineața
tramvaiele scăpate din depouri
îi poartă pe sclavii speranței
spre locurile de osândă
de unde seara cioclii
îi duc direct la cimitir

Fatalitate

Gheața timpurie
surdă la rugămințile lebedei
Drumul se îngustează în fiecare zi
Singurătatea urcușului
de la meșteșug la măiestrie
Pe podium se află un singur loc

Traversarea marelui fluviu
o singură dată în viață

Melancolie

Singurătate
stând de vorbă cu luna
pulberi de gânduri

Psalm

Vai mie, nefericitul
fratele meu suferă mai mult decât mine:
supuneți-mă oameni la cazne
fie și pentru păcate străine

Fotografie

Eu și bunicul
lumi incompatibile
viitor incert

Ah, viață!

Prăvăvară
îndrăgostiți sărutându-se
apusul

Regula jocului

Covorul împrumutase culoarea sângelui
Victimele sucombau în tăcere
Femeia plângea în somn
Închide ochii ca să răsară luna
Cartea pe care o citești
este chiar viața ta

Instantaneu

Orașul se luptă cu stresul
oamenii aleargă în toate părțile
În fața Bisericii
un copil cerșește

Scara

Nu osândiți ciocârlia
pentru întreruprea liniștii
Dăruiește, dăruiește, dăruiește-te:
vei ajunge mai bogat decât Cressus
Schiorul din galaxia albastră
nu reușise să trezească planeta
Umbra lui s-a pierdut în Capricorn
În orice întuneric
se află o scară

Claustrare

După ce mi-ați bătut fereastra în cuie
Mi-am desenat o lună pe tavan
Lanțurile noastre nu se văd
Numai întrebările alungă somnul

Psalm

Bate-mă Doamne,
că mai mult am greșit
decât am iertat

Ardere

Încolăcește-mă cu drumurile tale
din trupurile noastre
curge nisip cald

Inamicul public

Sugrumătorul de pian
 trăiește printre noi
și se hrănește cu dizarmonia
noastră de fiecare zi

Fericirea în sacul trudei

Gustul pâinii amare
mai bun ca oricare altul
Seara la cină
cu femeia și plozii tăi
Bucură-te omule

de lipsa ta de agoniseală
și perpetua ta ispășire

Scherzo

Nebunul satului
era singurul dintre noi
care posedă un certificat de sănătate

Conditional

Numai după ce treci
prin triumghiul de aur
poți deveni un substantiv comun
Ploaia de lumină
căzând diferit
pe fiecare dintre noi

Dați-i fiecărui om câte o carte
și toți vor învăța să zboare!

Pragul de sus

Toată viața am cântat
într-o orchestră cu mai mulți dirijori
până m-a cuprins frigul sălilor

Fiecare sâmbure,
are mai multe înțelesuri

Dor

Când lacrimile
dau pe dinafară
toamna,
dorul meu
se mută în cocori

Altruistul

Din spirit de întraajutorare
oferea fiecăruia
câte o mână de ajutor

mână de ajutor
care îi creștea întotdeauna la loc

Acum,
nu mai prididește
cu împărțitul

Îndemn

Șterge, șterge oglinda
până devii transparent

Aleargă, aleargă
până îți pierzi greutatea
și începi să zbori

Sus,
tot mai sus
până dai de Dumnezeu!

Oglindă

Melancolie,
natură moartă cu flori
interioare

Condamnare la întuneric

În fiecare noapte
ni s-a furat câte o statuie din oraș
Pe urmă,
nu s-a mai luminat de ziuă

Decadență și grandoare

Mângâiată cândva
de mâinile reginei
harfa zăcea acum
sfârșită de un clovn

Predestinare

La nașterea fiului lor
mama a implorat ursitoarele
să aibă parte de un flăcău chipeș
care să trăiască ani mulți
și să cunoască ceea ce ei
îi rămăsese străin în viață -
fericirea

Tatăl în schimb
își dorea un copil voinic
înalt și spătos,
bun ca pâinea lui Dumnezeu

Ursitoarele însă
l-au menit să sufere

III Poezii noi spitalul de urgență

i s-a făcut rău pe stradă,
a leșinat și a fost adusă cu salvarea la spital
după operație medicul a fost chemat
la altă urgență

surorile trebuiau să iasă din schimb
și se uitau nerăbdătoare la ceas:
- mai stăm mult?
- să moară și asta și plecăm!

bolnava nu putea să vorbească
și apoi i-au dat lacrimile

auzise, înțelesese totul

comoara

după ce oamenii nu m-au mai primit
în mijlocul lor
am pornit să caut
cuvintele pe care ei le uitaseră
și am strâns o comoară întregă

o corabie plină de speranțe
ancora în fiecare seară la țărm
dar neprimind dezlegare
ridica ancora
și pornea mai departe

îngerii care străjuiau noaptea cetatea
dimineața o lăsau
în grija copiilor

o viață întreagă

o viață întreagă
petrecută pe drumuri
pentru bucuria reîntâlnirii
cu lucrurile vechi

nici Cressus nu a fost mai bogat
ca omul darnic

din bucățile cele mai strâmbe de lemn
el cioplea întotdeauna
o pasăre de vis
pe care o așeza seara pe fereastră
și care în timpul nopții
își lua singură zborul

de câte ori

de câte ori nu m-am trezit
într-o încăpere fără uși, cu pereți înalți
și fără acoperiș

înainte să deschid ochii
un porumbel îmi aducea
toate visele nopții,
eu le primeam cu brațele deschise
bucurându-mă și când îmi bătea în geam
prima rază de lumină,
porumbelul dispărea
iar eu uitam totul

în fiecare noapte

în fiecare noapte mă gândeam la o altă lume
care prindea viață în visul meu
și tot în vis porneam după ea

întrebările care îmi alungau somnul
se întorceau în zori
cu brațele pline de flori

necunoscutul cu privirea senină
mă întâmpina în pragul fiecărei seri:
am fost trimis să-ți aduc aceste aripi,
de ce nu vrei să zbori?

mersul și drumul

mersul și drumul, floarea și parfumul
luminau adevărul și nu-și disputau
niciodată întâietatea

închis în mine
ca într-o ghioc cu amintiri

ecoul fântânilor
alină toate suferințele

femeia îmi bătea noaptea
cu degete de ceață în fereastră

neputința

cântecul frunzelor și zâmbetul candid
al fructelor pârguite au încetat
când omul apropiindu-se tăcut,
a început să ascută o secure

oamenii plecau dimineața de acasă
cu câte o întrebare pe fiecare umăr
și se întorceau seara
cu câte două întrebări pe fiecare umăr

mă întorc, trag storul
și neputința mă face să plâng

cuvintele uitate

cuvintele uitate și poemele nescrise
le găseam dimineața
înghesuite în rucsacul zilei

la poartea fiecărei amintiri
îmi vedeam chipul multiplicat,
rămas de strajă ca o santinelă
uitată în post

toată viața alerga după fluturi rari,
nu prinsese nici unul,
dar se considera un om fericit

cele mai frumoase vise

toată viața oferise celor din jur
cele mai frumoase vise ale sale
dacă nu cere nimic pe ele,
înseamnă că nici lui nu-i folosesc -
răspuneau ei și plecau mai departe

clopotele nopții
care îmi tulbură somnul
și pe care numai eu le aud

de la gând la sămânță

și de la sămânță la rod -
bucuria secretă a recoltei

rătăcit prin pădurile copilăriei
am luat astăzi hotărârea
să nu mă mai întorc

risipit în vorbe

după ce te-ai risipit în vorbe
și pași care nu se mai văd,
a venit timpul să înveți
lecția tăcerii

iată, ai aici toate răspunsurile
de care are nevoie un om
la care va trebui să găsești până mâine,
cele mai adecvate întrebări

deschid insectarul vechi
și mângâi cu privirea
fluturii sacrificați inutil

le adresez în gând cuvinte de dragoste,
trec mâinile pe deasupra lor
și atunci ei se desprind neverosimil
de paginile morții,

încep să bată din aripi
iar îngerii le deschid o fereastră
prin care dispar bucuroși în cer

starețul din vârful muntelui

tu alergai cu picioarele goale prin iarbă,
tălpile străluceau de roua dimineții,
începeai să cânti, să dansezi
și apoi te desprindeai de pământ
ca o zână

noaptea îmi vorbeai în vis
starețul din vârful muntelui
se roagă în fiecare noapte
pentru tine

arta poetică

adună-ți gândurile
și așterne-le cu cerneala inimii

pe albul imaculat al copilăriei;

șterge cuvintele fără ecou
bucură-te pentru meraviglia clipei
și închide sertarul

în nopțile fără lună
numără stelele de pe boltă
și pentru fiecare stea care lipsește,
descoperă o alta
și roagă-te să fie primită
alături de celelalte

o cădere, două, trei
întoarce-te și rescrie-le
cu îndârjire, cu speranță,
cu teamă, cu lacrimi
și lasă neputința din tine
să urle în voie

rupe din tine silabă cu silabă,
zidește-te din nou în fiecare din ele
și continuă numai astfel

teama

teama de a nu greși
mi-a tăiat întotdeauna din entuziasm

bate un clopot pe zare,
cu pași grăbiți amenință chindia

nevrednică slugă, stăpâne:
m-ai cinstit după ambiții,
acum judecă-mă și mă osândește
după lipsa de roade

numărătoarea inversă

o clipă de gând,
întreg universul de la un capăt la celălalt
dar dincolo?
dar dincolo de dincolo?!

un singur grăunte de nisip
incifrează atâtea taine!

și fiecare grăunte
altele asemeni

visele ne zidesc noaptea
castelele copilăriei
pe o altă planetă
și pe care noi
le vom lua în stăpânire,
după

iar cine nu le-a visat încă,
să se grăbească!

moara din vârful dealului

moara din vârful dealului
simțea prima apropierea vântului
și se bucura ca un copil

stelele de apă luminau calea peștilor
și odată ieșite la suprafață,
le creșteau aripi și își luau zborul

marea înfuriată

marea înfuriată de vânt
s-a trezit dintr-odată dezlănțuită
dar negăsind nici un adversar pe măsură,
s-a năpustit asupra ei înseși
într-un spectacol grandios și de temut
de care se înfiorau și marinarii și sirenele

s-a liniștit apoi deși continuă
să stea ca un monstru la pândă

de unde atâta virulență și
ce vrea să ne spună ea nouă?

și cu toate acestea
el, călătorul solitar,
pornise să înconjoare planeta
pe o plută atât de fragilă!

el, omul

neputința fiecărei zile

neputința fiecărei zile
m-a legat de mâini și de picioare
iar soarta m-a condamnat la exil
în mijlocul oamenilor

seara mă culc cu gândul la cocori

iar noaptea mă visez zburând

copilul ingenuu urcă în viață
pierzându-și puritatea,
omul matur coboară treptele
încercând să-și recâștige imperiile

Cuprins

Nonprefață	1
<u>I Plimbare cu trăsura</u>	
Dansatoarea	3
Cocorii,	3
Nobila ferigă	3
Iubirea de semeni	4
Insula de porțelan	4
Lecția viței de vie	4
Domnul Liszt	5
Miezul nopții	5
Bacoviană	5
Manierism	6
Automatisme	6
Eu trăiesc, tu trăiești	7
Rond nocturn	8
Plimbare cu trăsura	8
Osiile lumii	10
Fereastra	10
Condorul	11
Dor de vacanță	11
Matrimoniale	11
Coșmar	12
Pânza de păianjen	12
Cu stânca pe umeri	12
Înlănțuire	13
Rebus	13
Caluș cu potcoave roșii	14

II Tânguirea privighetorii	
Cotidian	14
Recompensă	15
Cântec	15
Curgere	15
Vise defuncte	15
Inspirație	15
Zbatere în gol	15
Alcătuire	16
Măști	16
Dilemă	16
Să nu râdeți	16
Pământ	16
Cercul magic	16
Cenușa bucuriei	17
Nostalgie	17
Viciu ascuns	17
Statuie vorbind	17
Adaptare	17
Laudă fântânii	17
Drum închis	17
Destin	18
Pădure de sacrificiu	18
Evadare	18
Revoluție	18
Tânguirea privighetorii	18
Cumpăna	18
Alergătorul	19
Vindecare prin intoxicare	19
Himeră	19
Fatalitate	19
Melancolie	19
Psalm	20
Fotografie	20
Ah, viață!	20
Regula jocului	20
Instantaneu	20
Scara	21
Claustrare	21
Psalm	21
Ardere	21
Inamicul public	21
Fericirea în sacul trudei	21
Scherzo	21
Condițional	22
Pragul de sus	22
Altruistul	22
Îndemn	22
Oglindă	23

Condamnare la întuneric	23
Decadență și grandoare	23
Predestinare	23
III Poezii noi	
Spitalul de urgență	24
Comoara	24
O viață întreagă	24
De câte ori	25
În fiecare noapte	25
Mersul și drumul	25
Neputința	26
Cuvintele uitate	26
Cele mai frumoase vise	26
Risipit în vorbe	27
Starețul din vârful muntelui	27
Artă poetică	27
Teama	28
Numărătoarea inversă	28
Moara din vârful dealului	29
Marea înfuriată	29
Neputința fiecărei zile	29